

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobce: **LREAGRAO UNLOGANI KLINDLENT PROPERTIS, akciová společnost**, sídlem Praha 4, U Habrovky 247/11, zast. JUDr. Zdeňkem Weigem, advokátem, sídlem Praha 4, Nad Zátisím 22, proti žalovanému: **Generálního ředitelství cel**, sídlem Praha 4, Budějovická 7, zast. JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem, sídlem Praha 5, Kořenského 15, o žalobách proti rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, č.j. 71-27/2009-170100-21, č.j. 71-28/2009-170100-21, č.j. 71-29/2009-170100-21, č.j. 71-30/2009-170100-21, č.j. 71-31/2009-170100-21, č.j. 71-32/2009-170100-21,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, č.j. 71-28/2009-170100-21, a platební výměr č. 44/2003 Celního úřadu Praha III ze dne 30.7.2003, č.j. 1498/03-08, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, č.j. 71-29/2009-170100-21, a platební výměr č. 45/2003 Celního úřadu Praha III ze dne 30.7.2003, č.j. 1498/03-08, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, č.j. 71-30/2009-170100-21, a platební výměr č. 46/2003 Celního úřadu Praha III ze dne 30.7.2003, č.j. 1498/03-08, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Řízení o žalobách proti rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, č.j. 71-27/2009-170100-21, č.j. 71-31/2009-170100-21, č.j. 71-32/2009-170100-21, se vylučuje k samostatnému projednání.
- V. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobách proti rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009 č.j. 71-28/2009-170100-

21, č.j. 71-29/2009-170100-21, č.j. 71-30/2009-170100-21, ve výši 60.500,- Kč a to do 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Zdeňka Weiga, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl samostatnými žalobami v záhlaví rozsudku uvedená rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, kterými byla změněna rozhodnutí Celního úřadu Praha III ze dne 30.7.2003, č.j. 1498/03-08, kterými byly vydány platební výměry č. 43 - 48/2003.

Rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, č.j. 71-27/2009-170100-21, bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu Praha III, č.j. 1498/03-08, (v napadených rozhodnutích Celního ředitelství Praha nesprávně uvedeno č.j. 1499/03-08, pozn. soudu), kterým byl vydán dne 30.7.2003 platební výměr č. 43/2003, tak, že žalobci byly na základě ustanovení „§ 32 odst. 1, za použití ustanovení § 46 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. po předchozím postupu podle ustanovení § 264 odst. 1, § 265 odstavce 4 a dále v souladu s ustanovením § 268, odst. 1 a 4 zákona č. 1/2002 Sb., vše celního zákona účinného v době vedení řízení, vyměřeny podle § 251 odst. 1 zákona č. 13/1993 celního zákona, ve znění zákona 1/2002 Sb., na základě předpisů (podkladů) pro vyměrování a podle § 56 odst. 1, § 57 odst. 1 písm. a), e) a odst. 2, s přihlédnutím k § 318 zákona č. 113/1997 Sb., ze dne 24. dubna 1997, kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 13/1193 Sb., celní zákon, účinného v době vzniku celního dluhu, s uplatněním Čl. 4 Sdělení MZV č. 237/1993 Sb., o vytvoření celní unie mezi ČR a SR, podle ustanovení § 68, případně § 69 celního zákona, a za použití ustanovení § 323 odst. 2 téhož zákona (v časové mutaci do 1.7. 1997 ustanovení § 323 celního zákona), clo ve výši 0,- Kč, spotřební daň v celkové částce 69.818.508,- Kč, kdy daňová povinnost vznikla v souladu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 18 zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, účinného v době vzniku celního dluhu, a daň z přidané hodnoty, v celkové částce 23.583.425,- Kč, kdy povinnost vyměřit daň z přidané hodnoty vznikla v souladu s ustanovením § 42 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, účinného v době vzniku celního dluhu. Povinnost vyměřit výše uvedené clo a daně vznikla dnem vzniku celního dluhu podle ustanovení § 240 odst. 1, 2 zákona č. 13/1993 Sb., tj. okamžikem nezákonného odnětí množství zboží podléhající celnímu dohledu, v termínech a množstvích zboží uvedených v tabulce výpočtu cla a daní, kdy osoba dlužníka je odpovědná za splnění celního dluhu podle ustanovení § 240 odst. 3 písm. a) celního zákona, neboť množství zboží celnímu dohledu nezákonně odňala. Daně byly vyměřeny při dovozu z množství pohonných látek: BA 91, podpoložka kombinované nomenklatury 27100027, podléhající celnímu dohledu s následným použitím režimu uskladnění v celním skladu, s povolením provozování veřejného celního skladu, a aniž by toto zboží bylo v celním skladu uskladněno, na adrese Praha 10, U plynárny 99, na základě rozhodnutí celního úřadu č.j. 209/95 ze dne 15.2.1995 a č.j. 68-614/96 ze dne 4.4.1996“.

Rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, č.j. 71-28/2009-170100-21, bylo změněno rozhodnutí celního úřadu o vyměření celního dluhu pod č.j. 1498/03-08, kterým byl vydán dne 30.7. 2003 platební výměr č. 44/2003, a to tak, že žalobci byly vyměřeny clo ve výši 0,- Kč, spotřební daň v celkové částce 211.617.124,- Kč a daň z přidané hodnoty v celkové částce 85.143.993,- Kč. Povinnost vyměřit výše uvedené clo a daně vznikla dnem vzniku celního dluhu podle ustanovení § 240 odst. 1, 2 zákona č. 13/1993 Sb., tj. okamžikem nezákonného odnětí množství zboží podléhající celnímu dohledu, v termínech a množstvích zboží uvedených v tabulce výpočtu cla a daní, kdy osoba dlužníka je odpovědná

za splnění celního dluhu podle ustanovení § 240 odst. 3 písm. a) celního zákona, neboť množství zboží celnímu dohledu nezákonně odňala. Daně byly vyměřeny při dovozu z množství pohonných látek: BA 95, podpoložka kombinované nomenklatury 27100029, (dále „zboží“) podléhající celnímu dohledu s následným použitím režimu uskladnění v celním skladu, s povolením provozování veřejného celního skladu, a aniž by toto zboží bylo v celním skladu uskladněno, na adrese Praha 10, U plynárny 99, na základě rozhodnutí celního úřadu č.j. 209/95 ze dne 15.2. 1995 a č.j. 68-614/96 ze dne 4.4. 1996.

Rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, č.j. 71-29/2009-170100-21, bylo změněno rozhodnutí celního úřadu o vyměření celního dluhu pod č.j. 1498/03-08, kterým byl vydán dne 30.7. 2003 platební výměr č. 45/2003, a to tak, že žalobci byly vyměřeny clo ve výši 0,- Kč, spotřební daň v celkové částce 461.357.335,- Kč a daň z přidané hodnoty v celkové částce 178.396.550,- Kč. Povinnost vyměřit výše uvedené clo a daně vznikla dnem vzniku celního dluhu podle ustanovení § 240 odst. 1, 2 zákona č. 13/1993 Sb., tj. okamžikem nezákonného odnětí množství zboží podléhající celnímu dohledu, v termínech a množstvích zboží uvedených v tabulce výpočtu cla a daní, kdy osoba dlužníka je odpovědná za splnění celního dluhu podle ustanovení § 240 odst. 3 písm. a) celního zákona, neboť množství zboží celnímu dohledu nezákonně odňala. Daně byly vyměřeny při dovozu z množství pohonných látek: NM, podpoložka kombinované nomenklatury 27100066, podléhající celnímu dohledu s následným použitím režimu uskladnění v celním skladu, s povolením provozování veřejného celního skladu, a aniž by toto zboží bylo v celním skladu uskladněno, na adrese Praha 10, U plynárny 99, na základě rozhodnutí celního úřadu č.j. 209/95 ze dne 15.2.1995 a č.j. 68-614/96 ze dne 4.4.1996.

Rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, č.j. 71-31/2009-170100-21, bylo změněno rozhodnutí celního úřadu o vyměření celního dluhu pod č.j. 1498/03-08, kterým byl vydán dne 30.7. 2003 platební výměr č. 47/2003, a to tak, že žalobci byly vyměřeny clo ve výši 0,- Kč, spotřební daň v celkové částce 666.738.818,- Kč a daň z přidané hodnoty v celkové částce 276.978.111,- Kč. Povinnost vyměřit výše uvedené clo a daně vznikla dnem vzniku celního dluhu podle ustanovení § 240 odst. 1, 2 zákona č. 13/1993 Sb., tj. okamžikem nezákonného odnětí množství zboží podléhající celnímu dohledu, v termínech a množstvích zboží uvedených v tabulce výpočtu cla a daní, kdy osoba dlužníka je odpovědná za splnění celního dluhu podle ustanovení § 240 odst. 3 písm. a) celního zákona, neboť množství zboží celnímu dohledu nezákonně odňala. Daně byly vyměřeny při dovozu z množství pohonných látek: NM, podpoložka kombinované nomenklatury 27100066, podléhající celnímu dohledu s následným použitím režimu uskladnění v celním skladu, s povolením provozování veřejného celního skladu, a aniž by toto zboží bylo v celním skladu uskladněno, na adrese Praha 10, U plynárny 99, na základě rozhodnutí celního úřadu č.j. 209/95 ze dne 15.2.1995 a č.j. 68-614/96 ze dne 4.4.1996.

Rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, č.j. 71-32/2009-170100-21, bylo změněno rozhodnutí celního úřadu o vyměření celního dluhu pod č.j. 1498/03-08, kterým byl vydán dne 30.7. 2003 platební výměr č. 48/2003, a to tak, že žalobci byly vyměřeny clo ve výši 0,- Kč, spotřební daň v celkové částce 188.934.931,- Kč, a daň z přidané hodnoty, v celkové částce 88.098.520,- Kč, kdy povinnost vyměřit daň z přidané hodnoty vznikla v souladu s ustanovením § 42 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, účinného v době vzniku celního dluhu. Povinnost vyměřit výše uvedené clo a daně vznikla dnem vzniku celního dluhu podle ustanovení § 240 odst. 1, 2 zákona č. 13/1993 Sb., tj. okamžikem nezákonného odnětí množství zboží podléhající celnímu dohledu, v termínech a množstvích zboží uvedených v tabulce výpočtu cla a daní, kdy osoba dlužníka je odpovědná

za splnění celního dluhu podle ustanovení § 240 odst. 3 písm. a) celního zákona, neboť množství zboží celnímu dohledu nezákonně odňala. Daně byly vyměřeny při dovozu z množství pohonných látek: NM, podpoložka kombinované nomenklatury 27100066, podléhající celnímu dohledu s následným použitím režimu uskladnění v celním skladu, s povolením provozování veřejného celního skladu, a aniž by toto zboží bylo v celním skladu uskladněno, na adrese Praha 10, U plynárny 99, na základě rozhodnutí celního úřadu č.j. 209/95 ze dne 15.2.1995 a č.j. 68-614/96 ze dne 4.4.1996.

Rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, č.j. 71-30/2009-170100-21, bylo změněno rozhodnutí celního úřadu o vyměření celního dluhu pod č.j. 1498/03-08, kterým byl vydán dne 30.7. 2003 platební výměr č. 46/2003, a to tak, že žalobci byly vyměřeny clo ve výši 0,- Kč, spotřební daň v celkové částce 378.046.494,- Kč a daň z přidané hodnoty v celkové částce 125.834.953,- Kč, kdy povinnost vyměřit daň z přidané hodnoty vznikla v souladu s ustanovením § 42 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, účinného v době vzniku celního dluhu. Povinnost vyměřit výše uvedené clo a daně vznikla dnem vzniku celního dluhu podle ustanovení § 240 odst. 1, 2 zákona č. 13/1993 Sb., tj. okamžikem nezákonného odnětí množství zboží podléhající celnímu dohledu, v termínech a množstvích zboží uvedených v tabulce výpočtu cla a daní, kdy osoba dlužníka je odpovědná za splnění celního dluhu podle ustanovení § 240 odst. 3 písm. a) celního zákona, neboť množství zboží celnímu dohledu nezákonně odňala. Daně byly vyměřeny při dovozu z množství pohonných látek: MN, podpoložka kombinované nomenklatury 27100066, podléhající celnímu dohledu s následným použitím režimu uskladnění v celním skladu, s povolením provozování veřejného celního skladu, a aniž by toto zboží bylo v celním skladu uskladněno, na adrese Praha 10, U plynárny 99, na základě rozhodnutí celního úřadu č.j. 209/95 ze dne 15.2.1995 a č.j. 68-614/96 ze dne 4.4.1996.

Při jednání soudu dne 1.7.2011 byla řízení o žalobách vedených pod sp. zn. 7 Ca 179 – 184/2009 spojena ke společnému projednání.

Rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 7 Ca 179/2009-131 byla žalobou napadená rozhodnutí Celního ředitelství Praha i platební výměry Celního úřadu Praha III zrušeny z důvodu prekluze práva vyměřit celní dluh.

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 72/2011 – 218 byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen s tím, že *u celních dluhů vzniklých v rozmezí let 1997 a 1998 k uplynutí prekluzivní lhůty již došlo. Lhůta totiž počala běžet nejpozději dne 31. 12. 1998 a skončila dne 31. 12. 2001, tj. ještě předtím než byla dne 23.7. 2002 zahájena daňová kontrola, jinými slovy zahájení kontroly nemohlo běh prekluzivních lhůt u celních dluhů vymezených v rozmezí let 1997 a 1998 žádným způsobem ovlivnit. Uvedené období let 1997 a 1998 je přitom obsaženo ve všech žalobou napadených rozhodnutích stěžovatele.*

Žalobce v žalobách namítl mimo jiné prekluzi práva vyměřit celní dluh. Vzhledem k dále uvedenému právnímu závěru Nejvyššího správního soudu se soud zaměřil na posouzení otázky prekluze.

Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku č.j. 9 Afs 72/2011 – 218 k určení počátku běhu prekluzivní lhůty uvedl : *Okamžik odnětí zboží celnímu dohledu, upravenému v ustanovení § 240 celního zákona, může být skutečně různý, a to v závislosti na skutkových okolnostech případu. Formulace stěžovatele v napadených rozhodnutích jsou v tomto směru naprosto jasné a z výrokové části jednotlivých rozhodnutí, jakož i z jejich odůvodnění, nijak*

nevyplývá, že by jako vznik celního dluhu v důsledku nezákonného odnětí zboží celnímu dohledu měl být brán až okamžik podání celních prohlášení.

Vedle tohoto negativního konstatování, kdy celní dluh nevzniká, je v odůvodnění jednotlivých rozhodnutí opakovaně obsaženo i opačné pozitivní konstatování, kdy celní dluh v posuzovaných obdobích vznikl a kdy je jednoznačně fixován k odepsání zboží z účtu žalobce (dříve Bena, a. s.) vedeném v BPCS – elektronickém evidenčním systému provozovatele produktovodní sítě (Čepro, a. s.). Jako klíčová pro vznik celního dluhu a určení počátku běhu prekluzivní lhůty jsou data odpisu z BPCS uvedena v tabulce ve výrokové části jednotlivých rozhodnutí, což ostatně potvrzuje i jejich odůvodnění... Dle Nejvyššího správního soudu tak lze uzavřít, že žalovaný ve svých rozhodnutích, a to jak ve výrokové části, tak v odůvodnění, bez pochybností váže okamžik odnětí zboží celnímu dohledu ke konkrétním dnům, ve kterých docházelo k odpisu z BPCS; toto skutkové určení je pro okamžik vzniku celního dluhu zcela zásadní a nelze ho měnit v závislosti na tom, jak se spor pro stěžovatele vyvíjí.

Městský soud v Praze dle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním závěrem Nejvyššího správního soudu má tak za to, že pro posouzení námitky prekluze pro vyměření celního dluhu je rozhodující faktický stav vymezený v tabulce ve výrokové části jednotlivých žalobou napadených rozhodnutí Celního ředitelství Praha, dle kterých vznikl celní dluh žalobce odpisem z BPCS. Celní ředitelství Praha zvolilo při určení výše celního dluhu bilanční systém spojený s výpočtem souhrnné celní hodnoty na základě jednotlivých výdejků zboží podléhajícího celnímu dohledu z produktovodní sítě, kdy se soud ztotožňuje se závěrem Zjištění Celního ředitelství Praha č.j. 14803-18/08-170100-21, že samostatné výroky ke každému jednotlivému celnímu dluhu by pro jejich velký rozsah byly vyloučeny.

Dle výroku rozhodnutí Celního ředitelství Praha, č. j. 71-27/2009-170100-21, kterým byl změněn platební výměr č. 43/2003, je výpočet celního dluhu určen dle evidence BPCS obdobím od 14.5.1997 (řádek 57) do 30.4.1999 (ř. 4169) bez vyměření celního dluhu z důvodu provedení započtení již uhrazeného cla. Dále je celní dluh určen obdobím od 23.9.1999 (ř. 4521) do 31.12.2000 (ř. 13369), za které odvolací orgán vyměřil spotřební daň ve výši 69.818.508,- Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 23.583.425,- Kč.

Dle výroku rozhodnutí Celního ředitelství Praha, č.j. 71-28/2009-170100-21, kterým byl změněn platební výměr č. 44/2003, je výpočet celního dluhu určen dle evidence BPCS obdobím od 14.5.1997 (ř. 58) do 23.7.2002 (ř. 19495) za které odvolací orgán vyměřil spotřební daň ve výši 211.617.124,- Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 85.143.993,- Kč. Celní ředitelství Praha provedlo několik zápočtů v odlišných obdobích (např. ř. 5332 -7782, 19488 a 19495).

Dle výroku rozhodnutí Celního ředitelství Praha, č. j. 71-29/2009-170100-21, kterým byl změněn platební výměr č. 45/2003 je výpočet celního dluhu určen dle evidence BPCS obdobím od 31.1.1997 (ř. 12) do 30.4.1998 (ř. 894) za které odvolací orgán vyměřil spotřební daň ve výši 461.357.335,- Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 178.396.550,- Kč.

Dle výroku rozhodnutí Celního ředitelství Praha, č. j. 71-30/2009-170100-21, kterým byl změněn platební výměr č. 46/2003, je výpočet celního dluhu určen dle evidence BPCS obdobím od 4.5.1998 (ř. 901) do 28.2.1999 (ř. 3762) za které odvolací orgán vyměřil spotřební daň ve výši 378.046.494,- Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 125.834.953,- Kč.

Dle výroku rozhodnutí Celního ředitelství Praha, č. j. 71-31/2009-170100-21, kterým byl změněn platební výměr č. 47/2003, je výpočet celního dluhu určen dle evidence BPCS obdobím od 1.3.1999 (ř. 3765) do 30.9.2000 (ř. 11494), za které odvolací orgán vyměřil spotřební daň ve výši 666.738.818,- Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 276.978.111,- Kč.

Dle výroku rozhodnutí Celního ředitelství Praha, č. j. 71-32/2009-170100-21, kterým byl změněn platební výměr č. 48/2003, je výpočet celního dluhu určen dle evidence BPCS obdobím od 27.10.2000 (ř. 12001, předchozí řádek 11980 a 11999 neobsahuje datum odpisu z BPCS) do 16.10.2002 (ř. 19572), za které odvolací orgán vyměřil spotřební daň ve výši 188.934.931,- Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 88.098.520,- Kč.

Městský soud v Praze se tak neztotožnil se závěrem Nejvyššího správního soudu, že *období let 1997 a 1998 je obsaženo ve všech žalobou napadených rozhodnutích Celního ředitelství Praha*. Ostatně pokud by tomu tak bylo, případné další úkony směřující k vyměření daně (např. daňová kontrola, úkony v odvolacím řízení) by neměly vliv na již marně uplynulou lhůtu pro vyměření daně a tudíž posouzení účinků takových úkonů soudem by bylo nadbytečné z důvodu vyloučení možnosti zrušit pouze část rozhodnutí Celního ředitelství Praha.

Specifikace vzniku celního dluhu je v rozhodnutích Celního ředitelství Praha ne zcela přehledná, bylo za různé období provedeno započtení již žalobcem uhrazeného celního dluhu (např. řádek 57 rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru č. 43), v některých případech není uvedeno datum odpisu z BPCS (např. ř. 11980 a 11999). Vše je umocněno opakovaným uvedením celního dluhu i za období, ke kterému se dané rozhodnutí Celního ředitelství Praha nevztahuje (viz. rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru č. 45 – 48). Soud si je vědom obtížnosti vymezení celního dluhu v takto velkém rozsahu a zejména s ohledem na mechanismus čerpání pohodných hmot z produktovodu společnosti ČEPRO a tvrzeného jednání žalovaného spočívající v částečném hrazení celního dluhu, soudu však není zřejmé, proč Celní ředitelství Praha, neprovedl obvyklou individualizace výroku tak, aby výrok rozhodnutí obsahoval pouze vymezenou část celního dluhu, který byl předmětným jednotlivým rozhodnutím vyměřen.

Městský soud v Praze je dle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním závěrem Nejvyššího správního soudu o tom, že *u celních dluhů vzniklých v rozmezí let 1997 a 1998 k uplynutí prekluzivní lhůty již došlo*. Lhůta celních dluhů vniklých v období 1997 – 1998 počala běžet nejpozději dne 31.12.1998 a skončila dne 31.12.2001, tj. ještě předtím než byla dne 23.7.2002 zahájena daňová kontrola, jinými slovy zahájení kontroly nemohlo běh prekluzivních lhůt u celních dluhů vymezených v rozmezí let 1997 a 1998 žádným způsobem ovlivnit. Před zahájením daňové kontroly dne 23.7.2002 orgán celní správy neučinil jiný úkon směřující k vyměření spotřební daně nebo DPH.

Na základě závazného právního názoru o prekluzi celních dluhů vzniklých v období 1997 - 1998 soud rozhodl pouze o žalobách původně vedených pod sp.zn. 7 Ca 180/2009, 7 Ca 181/2009, 7 Ca 184/2009 (rozhodnutí Celního ředitelství Praha, č.j. 71-28/2009-170100-21, č.j. 71-29/2009-170100-21, č.j. 71-30/2009-170100-21), jak dále uvedeno. V ostatním rozsahu řízení o žalobách proti rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 28.4.2009, č.j. 71-27/2009-170100-21, č.j. 71-31/2009-170100-21, č.j. 71-32/2009-170100-21 vyloučil dle § 39 odst. 2 s.ř.s. k samostatnému řízení z důvodu vhodnosti, ve kterém bude dále pokračováno. (výrok IV).

Soud při posouzení otázky prekluze vycházel ze zásady, že při posuzování hmotně právních institutů je nutno vyjít z právní úpravy vztahující se k okamžiku jejich vzniku, změně či zániku, zatímco pro řízení před celními orgány se použijí v té době platné a účinné procesní předpisy. Zánik práva celní dluh vyměřit je otázkou práva hmotného, jak ostatně dovodil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozhodnutí č.j. 5 Afs 68/2005 - 68.

Pokud Celní ředitelství Praha v napadených rozhodnutích vymezil vznik celního dluhu v jednotlivých případech také za období roku 1997 až 30.6.2002, je nezbytné na hmotněprávní stránku věci, zejména s ohledem na vznik a trvání celního dluhu za období do 30.6.2002 a běh prekluzivní lhůty k jeho vyměření aplikovat celní zákon ve znění účinném ke dni vzniku celního dluhu, tj. ve znění zákona č. 113/1997 Sb., účinného do 30.6.2002.

V rozhodné době celní zákon neobsahoval vlastní úpravu zániku práva vyměřit celní dluh. Ustanovení § 320 celního zákona stanovilo, že se pro vyměrování a vybírání cla, vybírání pokut a vymáhání nedoplatků se použijí obecné předpisy o správě daní a poplatků (dle poznámky pod čarou daňový řád). Písmeno b) tohoto ustanovení ovšem taxativním způsobem vyjmenovalo ustanovení daňového řádu, která nebylo v rámci celního řízení možno použít; mezi nimi bylo i ustanovení § 47 daňového řádu, které upravuje prekluzivní lhůty pro vyměření daně. Ustanovení § 268, které tuto otázku v celním zákoně samostatně upravilo, a to i ve vztahu k trestnému jednání celního dlužníka, do něj bylo doplněno teprve s účinností ke dni 1.7.2002 (zákon č. 1/2002 Sb.).

K této právní otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 Afs 15/2009 - 105, v tom smyslu, že výklad, dle kterého by právo vyměřit dluh na clu nebylo podmíněno žádnou lhůtou, a proto by plynutím jakkoliv dlouhé doby nezanikalo, je s ohledem na elementární principy právního státu zcela nepřipustný. K tomu lze ještě dodat, že jakákoliv pozdější hmotně právní úprava (znění celního zákona s účinností po 1.7.2002, zejména § 268 odst. 4 a nebo čl. 221 odst. 3 a 4 celního kodexu Společenství), týkající se prekluze práva vyměřit celní dluh, nemůže být aplikována. Nejvyšší správní soud ve výše specifikovaném rozsudku dospěl k závěru, že *ani při vyměření celního dluhu nemohou jednat státní orgány bez omezení, přičemž právě stanovení doby, během níž lze celní dluh vyměřit, je významným limitem jinak neomezené státní moci...Zásahy veřejné moci do soukromé sféry jsou v zásadě vždy limitovány během času. Pokud zákon směřuje k opaku a vytváří zvláštní skupinu majetkových pohledávek státu, jejichž uplatnění nepodléhá žádné časové limitaci, ohrožuje právní jistotu a oprávněná očekávání adresátů právních norem (čl. 1 odst. 1 Ústavy).*

V tomto rozhodnutí pak dále dovodil, že *celní zákon v době mezi 1. 7. 1997 a 30. 6. 2002 nestanovil prekluzivní lhůtu pro vyměření cla, nutno s ohledem na § 320 písm. b) celního zákona (ve znění zákona č. 113/1997 Sb.) aplikovat subsidiárně § 4 odst. 2 zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní.*

Protože celní zákon v relevantním znění nevyloučil použít § 4 odst. 2 zákona o soustavě daní, který byl v období do 1.1.2004 součástí platného práva a reguloval otázku zániku práva vyměřit daň, je nutno na nyní projednávaný případ použít přiměřeně právě toto ustanovení.

Z výše uvedeného plyne, že se v dané věci běh prekluzivních lhůt posuzuje podle § 4 odst. 2 zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní, dle kterého daň nelze vyměřit ani vymáhat po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, v němž byl poplatník nebo plátcе povinen podat přiznání nebo hlášení, popřípadě dlužník srazit daň nebo zálohu na tuto daň.

K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 9 Afs 28/2009-124, Městský soud v Praze přitom v uvedené věci ohledně otázky právní úpravy, která má být aplikována při posuzování prekluze práva, vycházel ze skutkového stavu totožného se skutkovým stavem rozhodným pro věc projednávanou. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podle zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném za posuzovaná období, povinnost vyměřit daň při dovozu zboží vzniká dnem vzniku celního dluhu nebo porušením podmínek stanovených pro příslušný režim, do kterého je zboží pod celním dohledem propuštěno (§ 43 odst. 2 citovaného zákona). Podle zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném pro posuzovaná zdaňovací období, vzniká daňová povinnost při dovozu vybraných výrobků mimo jiné dnem vzniku celního dluhu nebo porušením podmínek stanovených pro příslušný režim, do kterého jsou vybrané výrobky pod celním dohledem propuštěny (§ 5 zákona č. 587/1992 Sb.).

Skutečnost, že v době od 1. 7. 1997 do 30. 6. 2002 neměl celní zákon vlastní úpravu zániku práva vyměřit celní dluh a současně vyloučil aplikaci ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků, nemůže vést k závěru, že plynutí času nebudou za tato období přiznány žádné právní účinky. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 60, ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 211/2007 - 74 a ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 - 105), že závěr ve kterém je možné vyměřit celní dluh v neomezených lhůtách, není v právním státě udržitelný. Tento závěr ostatně následně přijal i žalovaný (viz doplnění vyjádření ke kasačním stížnostem ze dne 12. 8. 2009). Účelem zavedení prekluzivních lhůt je nastolit stav, kdy po uplynutí těchto lhůt zanikají jak povinnosti, tak i práva daňových subjektů. Je tomu tak proto, aby po uplynutí zákonem stanovené lhůty nebyla narušena právní jistota účastníků řízení, že pravomocně stanovená výše celního dluhu již nemůže být změněna. V tomto smyslu se již dříve vyslovil také Ústavní soud např. v nálezu ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 8/98, v němž dovodil, že rozhodnutí, kterým je de facto zasahováno do majetkové sféry daňových subjektů, nemůže být vydáno v "časově libovolném horizontu", nýbrž pouze v rámci zákonem stanovených lhůt. Opačný výklad by byl zásahem do práva daňových subjektů vlastnit majetek, které je chráněno ustanovením čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Nelze totiž připustit výklad, který by znamenal libovůli příslušného správního orgánu ve volbě termínu, kdy postihne majetkovou sféru daňového subjektu. Podle stávající judikatury Nejvyššího správního soudu je pro daná období relevantní tříletá prekluzivní lhůta stanovená zákonem č. 212/1992 Sb., o soustavě daní, která se přiměřeně aplikuje na právo celních orgánů vyměřit celní dluh. Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu se od uvedeného závěru odchýlit.

Otázka prekluze se posuzuje vždy podle právních předpisů účinných v okamžiku, kdy celní dluh vznikl. Pokud celní orgány v nyní projednávané věci okamžik vzniku dlužných daňových povinností do období roku 1997-2001, nelze argumentovat úpravou prekluzivních lhůt, stanovenou v ustanovení § 268 odst. 4 celního zákona účinného od 1. července 2002, natož pak článkem 221 odstavec 3 případně 4 celního kodexu, (nařízení rady EHS č. 2913/92), účinného v České republice od 1. 5. 2004. Navíc je nutno zdůraznit, že podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu bylo možné výši dluhu vzniklého v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, sdělit dlužníkovi po uplynutí tříleté lhůty pouze za podmínek stanovených platnými předpisy. Těmito předpisy se rozumí vnitrostátní předpisy jednotlivých členských států. Jinými slovy pro aplikaci jiné než tříleté prekluzivní lhůty musela být dle čl. 221 odst. 4 celního kodexu opora ve vnitrostátním právu.

Byla-li otázka prekluze práva státu vyměřit daně pro dané období upravena mimo jiné také ustanovením § 4 odst. 2 zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní (součástí platného práva byl do 1. 1. 2004), jehož použití celní zákon nevyloučil, není žádný důvod hledat úpravu prekluzivní lhůty pro vyměření celního dluhu v právu, které bylo zrušeno.

Zánik práva nastává v důsledku dvou právních skutečností – uplynutím času a neuplatněním práva. To, co má oprávněný subjekt před uplynutím prekluzivní lhůty učinit, je třeba učinit nejpozději v poslední den lhůty. V případě lhůty, ve které zaniká právo státu na vyměření celního dluhu, není podstatné neuplatnění práva, ale rozhodnutí o právu, respektive povinnosti vyměřit nebo doměřit. Judikatura zdejšího soudu dospěla k závěru, že daň je podle § 47 zákona o správě daní a poplatků nutno vyměřit či doměřit pravomocně ve lhůtě 3 let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afš 86/2007 - 161). Dle názoru zdejšího soudu není žádný racionální důvod, aby v případě prekluzivní lhůty pro vyměření celního dluhu byl přijat odlišný závěr, tj. i pro celní dluh platí, že musí být v prekluzivní lhůtě vyměřen pravomocně. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, „je clo třeba považovat za veřejnoprávní dávku, která opatřuje příjmy státnímu rozpočtu, přičemž zároveň sleduje různé cíle, resp. zájmy, např. finanční nebo národohospodářské (viz Nováček, A.: Právo celní, in Slovník veřejného práva československého, svazek III., s. 493 a násl.). Jinými slovy, clo je formou daně, a to daně spotřební, nepřímé. Právo státu vybrat daň pak není právem věcným, nýbrž právem obligačním personálním. Jde o právo na berní pohledávku, která se od soukromé pohledávky liší co do právního důvodu, jímž je sám zákon“. Jak v řízení o dani, tak v řízení o cle je postup vyměření či doměření z procesního hlediska ukončen až právní mocí správního rozhodnutí. Právní moc rozhodnutí je přitom taková vlastnost rozhodnutí, která činí jeho výrok o právu nebo povinnosti závazným, to znamená nenapadnutelným řádnými opravnými prostředky ze strany účastníků řízení. Počátek prekluzivní lhůty pak nebude pochopitelně spojován s povinností podat přiznání, ale se vznikem celního dluhu.

Soud neměl důvod se od výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu odklonit a při posuzování věci z nich vycházel.

Podle § 4 odst. 2 a 3 zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní, nelze daň vyměřit ani vymáhat po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, v němž byl poplatník nebo plátcе povinen podat přiznání nebo hlášení, popřípadě dlužník srazit daň nebo zálohu na tuto daň. Je-li v této lhůtě proveden úkon k vyměření nebo vymáhání daně, běží lhůta pro vyměření nebo vymáhání znovu od konce kalendářního roku, ve kterém byl poplatník nebo plátcе, popřípadě dlužník o tomto úkonu zpraven; vyměřit a vymáhat daň lze však nejpozději do deseti let počítaných od konce kalendářního roku, v němž byl poplatník nebo plátcе povinen podat přiznání nebo hlášení, popřípadě dlužník srazit daň nebo zálohu na tuto daň.

Pro počátek běhu lhůty je zásadní určení a prokázání vzniku celního dluhu. V souzené věci je celní dluh spojen s odnětím zboží celnímu dohledu, přitom pro posouzení vzniku dluhu je rozhodující faktický stav.

Prvním úkonem, který měl vliv na běh prekluzivní lhůty, tj. jednalo se o úkon k vyměření nebo vymáhání daně ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o soustavě daní, bylo zahájení daňové kontroly dne 23.7.2002. Tento úkon však nemohl mít vliv na prekluzivní lhůtu, která počala běžet u celních dluhů, které vznikly v rozmezí let 1997 a 1998. U těchto celních dluhů

počala běžet prekluzivní lhůta nejpozději dne 31.12.1998 a uplynula dne 31.12.2001. Platební výměry a rozhodnutí o odvolání proti nim, kterými byl vyměřen celní dluh vzniklý mj. v tomto období, jsou s ohledem na zánik práva vyměřit celní dluh (daň) ještě před tím, než došlo k úkonu, který měl přerušit běh lhůty k vyměření daně, resp. než nabyla právní moci žalovaná rozhodnutí, nezákonné. Jedná se o platební výměry 44, 45 a 46 a tudíž i rozhodnutí o odvolání žalobce proti těmto platebním výměrům (rozhodnutí Celního ředitelství Praha, č.j. 71-28/2009-170100-21, č.j. 71-29/2009-170100-21, č.j. 71-30/2009-170100-21).

Pokud žalovaný odkazoval na ustanovení § 268 odst. 4 celního zákona, které otázku prekluze v celním zákoně samostatně upravilo, a to i ve vztahu k trestnému jednání celního dlužníka, bylo toto ustanovení účinné ke dni 1. 7. 2002 (zákon č. 1/2002 Sb.). Proto podle tohoto ustanovení (hmotněprávního) nemůže být posuzován běh prekluzivní lhůty u celních dluhů, které vznikly před tímto datem. Všechny platební výměry však takové celní dluhy obsahují, odkaz žalovaného na toto ustanovení ve vztahu k jeho rozhodnutím (nikoliv ke konkrétnímu okamžiku vzniku celního dluhu po datu 1.7.2002) tedy neobstojí. Pokud žalovaný tvrdil, že na věc mělo být názíráno optikou teorie pokračování ve správní deliktu (trestném činu), a jednání žalobce mělo být považováno za ukončené až posledním útokem v říjnu 2002, soud se s tímto názorem neztotožnil. Otázka prekluze se posuzuje vždy podle právních předpisů účinných v okamžiku, kdy celní dluh vznikl. Celní dluhy vznikly vždy v jednotlivých popsanych okamžicích v žalobou napadených rozhodnutích. Od tohoto okamžiku počala u každého takového celního dluhu běžet samostatná prekluzivní lhůta, jejíž běh musí být posuzován podle hmotného práva existujícího v době vzniku dluhu. Pokud žalovaný v projednávané věci okamžik vzniku dlužných daňových povinností vymezil v jednotlivých případech také do 30.6.2002, nemůže argumentovat úpravou prekluzivních lhůt, stanovenou v ustanovení § 268 odst. 4 celního zákona účinného od 1. července 2002. Otázka pokračování trestného činu nemá vliv na vznik celního dluhu. Ten, jak je uvedeno výše, vznikl v daném případě k okamžiku odnětí zboží celnímu dohledu a vychází ze skutečností předpokládaných příslušným právním předpisem - celním zákonem, (zákonem o dani z přidané hodnoty, zákonem o spotřebních daních). Naopak trestní právo otázku vzniku celního dluhu ani běh prekluzivní lhůty neupravuje, ani teorie pokračování v trestném činu tedy není na otázku vzniku celního dluhu aplikovatelná. Pokud celní dluh fakticky vznikl podle příslušných předpisů daňového práva, nelze na základě teorie trestního práva dojít k závěru, že se tak nestalo. Ustanovení § 268 odst. 4 celního zákona je proto možné aplikovat na celní dluhy, které vznikly nejdříve po 30.6.2002, tedy na prekluzivní lhůty, které po tomto datu počaly plynout. Rozhodnutím Celního ředitelství Praha, č.j. 71-29/2009-170100-21, byl vyměřen celní dluh do 30.4.1998. Rozhodnutím Celního ředitelství Praha, č.j. 71-30/2009-170100-21, byl vyměřen celní dluh do 28.2.1999. Rozhodnutím Celního ředitelství Praha, č.j. 71-28/2009-170100-21, byl vyměřen celní dluh do 23.7.2002, vzhledem vyměření souhrnného celního dluhu nelze zrušit pouze část rozhodnutí orgánu celní správy, již prekludování pouhé části takto vyměřeného dluhu zakládá nezákonnost rozhodnutí jako celku.

Rozhodnutím Celního ředitelství Praha, č.j. 71-28/2009-170100-21 (výměr č. 44/2003), č.j. 71-29/2009-170100-21 (platební výměr č. 45/2003), č.j. 71-30/2009-170100-21 (platební výměr č. 46/2003), byl celní dluh žalobce vymezen také za období 1997 až 1998, proto je dána nezákonnost uvedených rozhodnutí Celního ředitelství Praha z důvodu uplynutí lhůty k vyměření spotřební daně a daně z přidané hodnoty. Soud tak rozhodnutí Celního ředitelství Praha, č.j. 71-28/2009-170100-21, č.j. 71-29/2009-170100-21, č.j. 71-30/2009-170100-21 zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty. V tomto smyslu se jedná o vadu řízení před správním orgánem. Tato vada brání přezkumu rozhodnutí, neboť z povahy prekluze nemělo být rozhodnutí vůbec vydáno. Jedná se o

podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. S ohledem na skutečnost, že celní dluh nebyl v prekluzivní lhůtě vyměřen pravomocně, zrušil soud i platební výměry č. 44-46 vydané správním orgánem prvního stupně (§ 78 odst. 3 s.ř.s.)

Městský soud v Praze má za to, že rozhodnutím Celního ředitelství Praha č.j. 71-31/2009-170100-21, č.j. 71-32/2009-170100-21 (platební výměr č. 47 a 48) nebyl vyměřen celní dluh také za období 1997 a 1998, proto nelze bez posouzení dalších úkonů celního orgánu založit závěr o uplynutí prekluzivní lhůty jakožto důvodu pro zrušení rozhodnutí žalobo napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí Celního ředitelství Praha, č.j. 71-27/2009-170100-21 (platební výměr č. 43/2003), je oproti rozhodnutím Celního ředitelství Praha, č.j. 71-28/2009-170100-21 (výměr č. 44/2003), č.j. 71-29/2009-170100-21 (výměr č. 45/2003), č.j. 71-30/2009-170100-21 (platební výměr č. 46/2003), odlišné tím, že za období od 14.5.1997 (řádek 57) do 30.4.1999 (ř. 4169) byl proveden zápočet, aniž by byl vyměřen celní dluh, soud tak bude posuzovat další otázky z toho plynoucí. O žalobách proti uvedeným rozhodnutím Celního ředitelství Praha po jejich vyloučení dle § 39 odst. 2 s.ř.s. bude dále rozhodnuto v samostatném řízení (viz. výrok IV).

Výrok o nákladech řízení má oporu v ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. větě první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Jelikož žalobce byl úspěšný v rozsahu žalob původně vedených pod sp.zn. 7 Ca 180/2009, 7 Ca 181/2009, 7 Ca 184/2009 (rozsudkem zrušená rozhodnutí Celního ředitelství Praha č.j. 71-28/2009-170100-21, č.j. 71-29/2009-170100-21, č.j. 71-30/2009-170100-21, přiznal soud žalobci dle § 60 odst. 1 s.ř.s. náhradu nákladů řízení v dále uvedeném rozsahu :

- 1) Řízení o žalobách vedených pod sp.zn. 7 Ca 180/2009, 7 Ca 181/2009, 7 Ca 184/2009:
 - 3 x 2.000,- Kč za zaplacené soudní poplatky,
 - 9 x (2.100,- Kč + 300,- Kč) za 9 úkonů právní služby (převzetí věci, podání žaloby, vyjádření ze dne 29.12.2009) dle ust. § 9, § 11 a § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Doplnění žaloby ze dne 3.11.2009 ve věci 7Ca 180/2009 a 7Ca 184/2009 soud nepovažuje za účelně vynaložený náklad z důvodu následného podání ze dne 29.12.2009.
- 2) Po vyhlášení usnesení o spojení podaných žalob pod sp.zn. 7 Ca 179/2009 :
 - 2 x (4.200,- Kč + 300,- Kč) za účast při jednání dne 1.7.2011 a 29.7.2011 - poté co byly věci spojeny ke společnému projednání (účast na jednání ve 3 věcech dle § 12 odst. 3 advokátního tarifu)
 - 2.100,- Kč + 300,- Kč za účast při jednání dne 4.8.2011 o vyhlášení rozsudku (účast na jednání ve 3 věcech § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu)
- 3) Řízení o kasační stížnosti žalovaného:
 - 4.200,- Kč + 300,- Kč za vyjádření ke kasační stížnosti (§ 12 odst. 3 a § 13 advokátního tarifu).
- 4) Náklady řízení po vrácení věci Městskému soudu v Praze
 - 6.200,- Kč + 300,- Kč za vyjádření ze dne 9.4.2013 (§ 12 odst. 3 a § 13 advokátního tarifu).

Mezisoučet tak činí 50.000,- Kč. Výše odměny za zastupování advokátem a paušálních náhrad byla zvýšena o 21% daň z přidané hodnoty, neboť právní zástupce žalobce je plátcem této daně. Celkem tak náleží žalobci náhrada nákladů ve výši 60.500,- Kč.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19.12.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu